

Kötések

*Nem térhetek már vissza sehová ...
 Nincs visszaút az időben, térben
 bánatösvényem, kincsapásaim,
 örömitjaim mellékét
 a múlóság lészái elkerítik,
 sorompó, csapda, tilalomfa állja el őket.
 Visszanézvén,
 esendő falvaim süllyednek sűrűdő ködökbe,
 arcokat fú be a gyűlő por, homok
 (a fogak között megcsikordul
 és nem segíthetek).
 Villámlik mögöttem messze valahol.
 El nem téríthetem,
 s már lángokban áll erdő, ház, kalász ...
 Tikkadt, kiaszott földek maradnak el,
 könyörgő, sovány búzakeresztek,
 templomos zászlók alatt egyhangú
 éneket mormoló, csüggedt csapat
 vonul — vissza, vissza, egyre messzebb.
 Nem térhetek már vissza sehová ...
 Semmit meg nem változtathatok:
 bennem égnék tovább az erdők,
 szívemre szárad a fekete pernye,
 áttör alóla a vér:
 emberi beszéd.*

CSIKI LÁSZLÓ

Színészeim. A jövő boldog magánya

1

*Miért emlékezni mindig
 erre, arra, arcra, beszédre,
 önmagunk ígéretére?
 Miért öregedni, így?*